Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

12. února 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Článek 267 SFEU – Aplikace rozhodnutí Soudního dvora vydaného v řízení o předběžné otázce – Pravomoc soudu vyššího stupně vydávat pokyny ke způsobu aplikace – Procesní autonomie členských států – Zásada efektivity – Dodržování práva na obhajobu“

Ve věci C-704/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Specializiran nakazatelen sad (zvláštní trestní soud, Bulharsko) ze dne 30. října 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 12. listopadu 2018, v trestním řízení proti

Nikolaji Kolevovi a dalším,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení E. Regan, předseda senátu, I. Jarukaitis, E. Juhász, M. Ilešič a C. Lycourgos (zpravodaj), soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Evropskou komisi F. Erlbacherem, R. Troostersem a Y. Marinovou, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 267 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci trestního řízení vedeného s N. Kolevem a dalšími (dále jen „obviněné osoby“), tj. osmi osobami obviněnými ze spáchání různých trestných činů, kterých se měli dopustit jako úředníci bulharských celních orgánů.

* Jednací jazyk: bulharština.

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. 2012, L 142, s. 1), nadepsaný „Právo na informace o obvinění“, v odstavci 3 stanoví:

„Členské státy zajistí, aby nejpozději při předložení obžaloby soudu, byly poskytnuty podrobné informace o obvinění, včetně informací o povaze a právní kvalifikaci trestného činu a o formě účasti obviněného.“

4 Článek 7 této směrnice, nadepsaný „Právo na přístup k materiálům k případu“, v odstavci 3 stanoví:

„Aniž je dotčen odstavec 1, musí být přístup k materiálům uvedeným v odstavci 2 poskytnut v náležitém čase, jenž umožňuje účinný výkon práv na obhajobu, a nejpozději při předložení obžaloby soudu. Pokud příslušné orgány zajistí další podstatné důkazy, poskytnou k nim přístup v náležitém čase, jenž umožní jejich posouzení.“

Bulharské právo

5 Podle článku 249 Nakazatelno procesualen kodeks (trestní řád) může soud ukončit soudní fázi trestního řízení a vrátit věc státnímu zástupci k odstranění formálních vad vzniklých v přípravné fázi tohoto řízení a týkajících se informování obviněného o obvinění, které proti němu bylo vzneseno, a poskytnutí přístupu k materiálům k případu.

6 Jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, vnitrostátní právní úprava použitelná na skutkový stav ve věci v původním řízení nedovoluje, aby soudní rozhodnutí vydané na základě článku 249 trestního řádu bylo po svém vydání změněno.

7 Články 368 a 369 trestního řádu, ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu ve věci v původním řízení, upravovaly mechanismus, který trestně stíhaným osobám umožňoval domoci se v případě porušení podstatných formálních náležitostí ze strany státního zástupce definitivního ukončení trestního řízení jako celku, tedy nejen soudní fáze řízení, ale i jeho fáze přípravné.

8 Podle článku 369 trestního řádu byl soud, který konstatoval, že přípravná fáze trestního řízení nebyla ukončena ve lhůtě dvou let od obvinění, povinen vrátit věc na návrh obviněného státnímu zástupci se stanovením lhůty k dokončení vyšetřování věci a ukončení této přípravné fáze buď zastavením trestního stíhání, nebo předložením věci soudu. V posledně uvedeném případě měl státní zástupce k dispozici dodatečnou lhůtu k vypracování obžaloby a jejímu předložení soudu.

9 Pokud státní zástupce tyto nové lhůty nedodržel, byl soud povinen věc převzít a trestní řízení ukončit. Pokud naopak státní zástupce dokončil přípravnou fázi trestního řízení a předložil soudu obžalobu ve stanovených lhůtách, přezkoumával soud řádný průběh řízení a zejména se musel ujistit o tom, že nebyly porušeny podstatné formální náležitosti. Pokud měl soud za to, že k takovému porušení došlo, znovu věc vrátil státnímu zástupci se stanovením dodatečné lhůty k nápravě zjištěného porušení. Pokud státní zástupce posledně uvedenou lhůtu nedodržel, nenapravil uvedené porušení nebo se dopustil dalšího porušení, byl soud povinen trestní řízení ukončit.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

10 Obviněné osoby jsou od roku 2012 trestně stíhány pro účast na organizované zločinecké skupině jako úředníci bulharských celních orgánů. Předkládající soud, Specializiran nakazatelen sad (zvláštní trestní soud, Bulharsko), měl za to, že obvinění nebyla vypracována příslušným orgánem a že v nich došlo k porušení formálních náležitostí, a proto byla věc předána příslušnému státnímu zástupci při zvláštním státním zastupitelství, aby proti obviněným osobám vznesl nová obvinění. Řízení však bylo přerušeno a lhůty stanovené k provedení vyšetřování byly mnohokrát prodlouženy.

11 V průběhu roku 2014 byl předkládajícímu soudu podán návrh na uplatnění postupu podle článků 368 a 369 trestního řádu. V souladu s těmito ustanoveními předkládající soud nejprve vrátil věc státnímu zástupci a stanovil mu lhůtu k dokončení vyšetřování věci, ke vznesení nových obvinění, ke sdělení těchto obvinění spolu s údaji z vyšetřování obviněným osobám a k dokončení přípravné fáze trestního řízení, přičemž měl státní zástupce dále k dispozici dodatečnou lhůtu k vypracování obžaloby a jejímu předložení soudu.

12 Po vznesení nových obvinění státním zástupcem a předložení obžaloby ve stanovených lhůtách zjistil předkládající soud další procesní vady v neprospěch obviněných osob a znovu vrátil věc státnímu zástupci.

13 Usnesením ze dne 22. května 2015 předkládající soud konstatoval, že státní zástupce nenapravil předtím zjištěné porušení podstatných formálních náležitostí a že se dopustil dalších porušení. Dospěl tedy k závěru, že jsou splněny podmínky pro ukončení trestního řízení, a tudíž že mají tyto osoby na jeho ukončení nárok.

14 Navzdory těmto zjištěním však předkládající soud nenařídil ukončení trestního řízení v souladu s články 368 a 369 trestního řádu, ale – jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí v projednávané věci – na základě článku 249 trestního řádu rozhodl o ukončení soudní fáze řízení a o opětovném vrácení věci státnímu zástupci k odstranění formálních vad týkajících se jednak informování obviněných osob o obvinění, které vůči nim bylo vzneseno, a jednak poskytnutí přístupu k materiálům k případu.

15 Soud, jemuž bylo podáno odvolání proti tomuto usnesení ze dne 22. května 2015, dospěl v usnesení ze dne 12. října 2015 k závěru, že předkládající soud měl v souladu s články 368 a 369 trestního řádu trestní řízení ukončit, a vrátil věc předkládajícímu soudu.

16 Rozhodnutím ze dne 11. listopadu 2015 předložil předkládající soud Soudnímu dvoru první žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, k níž byl vydán rozsudek ze dne 5. června 2018, Kolev a další (C-612/15, dále jen „rozsudek Kolev“, EU:C:2018:392).

17 V bodě 1 výroku rozsudku Kolev Soudní dvůr rozhodl, že čl. 325 odst. 1 SFEU brání takové vnitrostátní právní úpravě, která stanovuje postup ukončení trestního řízení, jako je právní úprava stanovená v článcích 368 a 369 trestního řádu, pokud se tato právní úprava použije v řízeních, jež jsou zahájena ve věci závažného podvodu nebo jiného závažného protiprávního jednání, které ohrožují finanční zájmy Evropské unie v oblasti cel. Soudní dvůr v tomtéž bodě výroku dodal, že je na vnitrostátním soudu, aby zajistil plný účinek čl. 325 odst. 1 SFEU tím, že v případě potřeby upustí od použití uvedené právní úpravy a zároveň bude dbát na zajištění dodržování základních práv obviněných, a v bodě 70 uvedeného rozsudku upřesnil, že tato práva zahrnují právo těchto osob na projednání věci v přiměřené lhůtě.

18 Soudní dvůr v bodě 67 rozsudku Kolev upřesnil, že pokud může za účelem provedení povinností vyplývajících z čl. 325 odst. 1 SFEU přicházet do úvahy více opatření, je na předkládajícím soudu, aby určil, které z těchto opatření je třeba použít. V tomto ohledu zvažoval Soudní dvůr mimo jiné

možnost, že by předkládající soud, pokud mu státní zástupce předložil obžalobu ve stanovených lhůtách, zahájil soudní fázi trestního řízení a sám napravil případné nesrovnalosti, k nimž došlo během přípravné fáze tohoto řízení.

19 Pokud jde o dodržení práva obviněných osob na projednání jejich věci v přiměřené lhůtě, Soudní dvůr v bodě 74 rozsudku Kolev rozhodl, že předkládajícímu soudu rovněž přísluší, aby určil opatření, jež mají být přijata s cílem zajistit dodržování tohoto práva, při zohlednění všech procesních prostředků, jež skýtá jeho vnitrostátní právo, posuzovaných jako celek a vykládaných ve světle unijního práva. Pokud přichází v úvahu více řešení, jimiž lze zajistit plný účinek povinností, které vyplývají z čl. 325 odst. 1 SFEU, je na uvedeném soudu, aby z různých řešení zvolil ta, jež v projednávané věci umožní zaručit dotčené základní právo.

20 V bodě 2 výroku rozsudku Kolev podal Soudní dvůr výklad článků 6 a 7 směrnice 2012/13, které zakotvují právo obviněného na informace o obvinění a na přístup k materiálům k případu.

21 Soudní dvůr konkrétně rozhodl, že čl. 6 odst. 3 této směrnice nebrání tomu, aby byly podrobné informace o obvinění sděleny obhajobě po podání obžaloby, kterým se zahajuje řízení před soudem, avšak před tím, než soud zahájí meritorní přezkum obvinění a než je zahájeno hlavní líčení, nebo dokonce po jeho zahájení, avšak před stadiem závěrečné porady soudu v případě následných změn takto sdělených informací, a to za podmínky, že soud přijme veškerá nezbytná opatření, aby zajistil dodržování práva na obhajobu a spravedlivý proces.

22 Dále Soudní dvůr rozhodl, že na základě čl. 7 odst. 3 směrnice 2012/13 je na vnitrostátním soudu, aby zajistil, že obhajobě bude poskytnuta účinná možnost přístupu k materiálům k případu, přičemž tento přístup může být případně poskytnut po podání obžaloby, kterým se zahajuje řízení před soudem, avšak před tím, než soud zahájí meritorní přezkum obvinění a než je zahájeno hlavní líčení, nebo dokonce po jeho zahájení, avšak před stadiem závěrečné porady soudu v případě, že je v průběhu líčení spis doplněn o nové důkazní materiály, a to za podmínky, že soud přijme veškerá nezbytná opatření, aby zajistil dodržování práva na obhajobu a spravedlivý proces.

23 V bodě 3 výroku rozsudku Kolev podal Soudní dvůr výklad čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody (Úř. věst. 2013, L 294, s. 1).

24 Předkládající soud uvádí, že usnesením ze dne 13. června 2018 aplikoval bod 3 výroku rozsudku Kolev a usnesením ze dne 14. září 2018 jeho bod 1.

25 Pokud jde naproti tomu o bod 2 výroku rozsudku Kolev, má předkládající soud za to, že je konfrontován s vnitrostátním procesním pravidlem, které brání jeho aplikaci v jemu předložené věci.

26 Předkládající soud totiž uvádí, že v dané věci již byla soudní fáze trestního řízení ukončena usnesením ze dne 22. května 2015, které bylo přijato na základě článku 249 trestního řádu a mezitím se stalo konečným. Podle něj mu jeho vnitrostátní právo brání v tom, aby provedl jakýkoli další úkon, který by mu umožnil aplikovat ve věci v původním řízení výklad směrnice 2012/13 podaný Soudním dvorem.

27 Ve světle bodů 67 a 74 rozsudku Kolev je však předkládající soud toho názoru, že je třeba jeho vnitrostátní právo vykládat tak, aby tato procesní překážka nebránila použití unijního práva.

28 Předkládající soud v tomto ohledu uvádí, že konečné rozhodnutí o ukončení soudní fáze řízení má procesní význam, neboť má za následek vrácení věci státnímu zástupci za účelem provedení procesních úkonů, a samo o sobě obviněným osobám nepřiznává hmotná práva. Předkládající soud má za to, že uvedené rozhodnutí poskytuje těmto osobám výhodu v podobě průtahů ve věci, kterou však nelze

hájit, protože vede k porušení zásady projednání obvinění v trestních věcech v přiměřené lhůtě, na niž Soudní dvůr poukázal v bodech 70 až 74 rozsudku Kolev. Předkládající soud dále poznamenává, že během soudní fáze řízení je možné zajistit všechna procesní práva, která obviněným plynou ze směrnice 2012/13, jak ji vyložil Soudní dvůr v rozsudku Kolev.

29 Na základě těchto úvah předkládající soud usnesením ze dne 14. září 2018 rozhodl, že nepoužije vnitrostátní ustanovení, které neumožňuje změnit rozhodnutí o ukončení soudní fáze řízení přijaté na základě článku 249 trestního řádu.

30 Dvě z obviněných osob podaly proti tomuto usnesení odvolání a příslušný soud usnesení zrušil jednak z důvodu, že se rozsudek Kolev v případě již ukončené soudní fáze řízení nepoužije, a jednak proto, že se Soudní dvůr nevyslovil ke slučitelnosti článku 249 trestního řádu s článkem 325 SFEU.

31 Odvolací soud věc vrátil předkládajícímu soudu a nařídil mu ukončit soudní fázi řízení a vrátit věc státnímu zástupci. Předkládající soud upřesňuje, že je tak konfrontován s výslovným zákazem aplikace bodu 2 výroku rozsudku Kolev.

32 Předkládající soud má v tomto ohledu pochybnosti o výkladu rozsudku Kolev podaného odvolacím soudem. Odvolací soud totiž své rozhodnutí založil na skutečnostech, které byly Soudnímu dvoru při vydání jeho rozsudku známy, tj. ukončení soudní fáze řízení usnesením ze dne 22. května 2015. Právě s ohledem na tyto skutečnosti přitom Soudní dvůr výslovně předvídal možnost aplikovat uvedený rozsudek tím, že předkládající soud zahájí soudní fázi řízení a sám odstraní procesní vady.

33 Za těchto podmínek se Specializiran nakazatelen sad (zvláštní trestní soud, Bulharsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být článek 267 SFEU vykládán v tom smyslu, že vnitrostátnímu soudu umožňuje, aby rozsudek vydaný v řízení o předběžné otázce neaplikoval ve věci v původním řízení, k níž byl tento rozsudek vydán, s odkazem na skutkové okolnosti, které Soudní dvůr při přijímání tohoto rozsudku zohlednil?“

K předběžné otázce

34 Úvodem je třeba poukázat na to, že podle předkládacího rozhodnutí byla usnesením předkládajícího soudu ze dne 22. května 2015 přijatým na základě článku 249 trestního řádu ukončena soudní fáze původního trestního řízení, přičemž se jedná o rozhodnutí, které podle vnitrostátního práva brání znovuotevření soudní fáze řízení. Odvolací soud, podle něhož má rozhodnutí přijaté na takovém základě za následek vrácení věci státnímu zástupci, předkládajícímu soudu vytkl, že se dne 14. září 2018 v návaznosti na rozsudek Kolev rozhodl upustit od použití článku 249 trestního řádu a sám odstranit procesní vady, k nimž došlo v přípravné fázi tohoto řízení. Odvolací soud mu rovněž na základě zmiňovaného článku 249 nařídil vrátit věc státnímu zástupci.

35 Podle předkládajícího soudu by však měl takový pokyn za následek, že by bod 2 výroku rozsudku Kolev zůstal neaplikován.

36 Za těchto podmínek je třeba položenou otázku chápat tak, že v ní jde v podstatě o to, zda s ohledem na výklad čl. 6 odst. 3 a čl. 7 odst. 3 směrnice 2012/13, který podal Soudní dvůr v bodě 2 výroku rozsudku Kolev, musí být článek 267 SFEU vykládán v tom smyslu, že brání pravidlu vnitrostátního práva, které předkládajícímu soudu ukládá povinnost řídit se pokynem soudu vyššího stupně, podle něhož má po ukončení soudní fáze trestního řízení vrátit věc v původním řízení státnímu zástupci za účelem odstranění procesních vad, k nimž došlo v přípravné fázi tohoto řízení.

37 V souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora vyžaduje článek 267 SFEU, aby předkládající soud zajistil plný účinek výkladu unijního práva, který podal Soudní dvůr v rozsudku vydaném v řízení o předběžné otázce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. února 1977, Benedetti, 52/76, EU:C:1977:16, bod 26, a ze dne 5. července 2016, Ogňanov, C-614/14, EU:C:2016:514, bod 28).

38 Za účelem zodpovězení položené otázky je tedy zapotřebí nejprve upřesnit dosah rozsudku Kolev, co se týče výkladu čl. 6 odst. 3 a čl. 7 odst. 3 směrnice 2012/13, který je předmětem bodu 2 výroku uvedeného rozsudku, a následně zkoumat, zda je vnitrostátní procesní pravidlo obsažené v článku 249 trestního řádu, o něž jde ve věci v původním řízení a které je vnitrostátní judikaturou vykládáno v tom smyslu, že v případě ukončení soudní fáze trestního řízení je věc odňata soudu a musí být vrácena státnímu zástupci za účelem odstranění procesních vad, k nimž došlo v přípravné fázi tohoto řízení, způsobilé bránit aplikaci uvedeného bodu 2 výroku.

39 Pokud jde zaprvé o dosah rozsudku Kolev, je třeba uvést, že v bodě 2 výroku rozsudku Kolev – jak vyplývá z bodů 20 až 22 rozsudku v projednávané věci – Soudní dvůr v podstatě upřesnil okamžik, ke kterému musí být zajištěna procesní práva zakotvená v čl. 6 odst. 3 a čl. 7 odst. 3 směrnice 2012/13, tedy v zásadě nejpozději před tím, než trestní soud zahájí meritorní přezkum obvinění a než je zahájeno hlavní líčení.

40 Je třeba konstatovat, že v rozsudku Kolev naproti tomu není upřesněno, který vnitrostátní orgán má povinnost ujistit se, zda obviněným daná práva svědčí, ani jaký postup je třeba za tím účelem uplatnit.

41 Pokud jde o způsob uplatnění tohoto postupu, Soudní dvůr v bodě 98 rozsudku Kolev nanejvýš uvádí, že je na vnitrostátním soudu, aby zajistil spravedlivou rovnováhu mezi dodržováním práva na obhajobu na straně jedné a nezbytností zajistit účinnost stíhání a postihu trestných činů ohrožujících finanční zájmy Unie a dbát na to, aby řízení probíhalo v přiměřené lhůtě, na straně druhé.

42 Je třeba uvést, že podobná povinnost leží nutně i na státním zastupitelství v přípravné fázi trestního řízení.

43 V bodech 72 a 73 rozsudku Kolev Soudní dvůr dále uvedl, že přiměřenost délky řízení nelze určit odkazem na konkrétní maximální délku určenou abstraktním způsobem, nýbrž je třeba ji posuzovat v každém konkrétním případě v závislosti na okolnostech dané věci, jako je význam a složitost sporu nebo dále jednání příslušných orgánů a účastníků řízení, počet obviněných osob a doba trvání skutků, z nichž jsou tyto osoby viněny, a jejich závažnost, přičemž složitostí sporu nebo zdržujícím chováním obhajoby může být odůvodněna na první pohled příliš dlouhá lhůta.

44 Z toho vyplývá, že rozsudek Kolev nebrání tomu, aby práva obviněných osob a jejich obhájců na informace o obvinění a na přístup k materiálům k případu byla zajištěna buď státním zástupcem poté, co byla věc vrácena do přípravné fáze trestního řízení, nebo předkládajícím soudem, jakmile je mu věc předložena k rozhodnutí.

45 Z toho též samo sebou vyplývá, že na rozdíl od toho, co naznačuje předkládající soud formulací předběžné otázky, Soudní dvůr v rozsudku Kolev nijak nezohledňoval skutečnost, že soudní fáze původního trestního řízení byla ukončena usnesením tohoto soudu ze dne 22. května 2015 přijatým na základě článku 249 trestního řádu.

46 Právě naopak, z bodů 41 a 67 rozsudku Kolev vyplývá, že sám předkládající soud ve svém předkládacím rozhodnutí zvažoval možnost zahájit soudní fázi řízení navzdory přijetí svého usnesení ze dne 22. května 2015. Soudní dvůr se tedy nezabýval výkladem článku 249 trestního řádu podaným odvolacím soudem, a již vůbec ho neodmítl jako odporující unijnímu právu.

47 Pokud jde zadruhé o dopad tohoto vnitrostátního procesního pravidla na aplikaci bodu 2 výroku rozsudku Kolev, je nesporné, že usnesení ze dne 22. května 2015 přijaté předkládajícím soudem na základě tohoto ustanovení mělo za následek ukončení soudní fáze trestního řízení a vrácení věci státnímu zástupci. Je tedy třeba zkoumat, zda je takové pravidlo způsobilé bránit vnitrostátním soudním orgánům – jak se obává předkládající soud – v provedení jakéhokoli dalšího úkonu umožňujícího použít výklad obsažený v uvedeném bodě 2 výroku.

48 V tomto ohledu je třeba uvést, že Soudní dvůr, jak vyplývá z bodů 67 a 74 rozsudku Kolev, nestanovil konkrétní způsob aplikace bodu 2 výroku uvedeného rozsudku v rámci původního řízení. Konkrétně pak vzhledem k tomu, že zahájení soudní fáze řízení předkládajícím soudem, aby sám odstranil vady, je pouze jednou z možností, které Soudní dvůr v uvedeném rozsudku zvažoval, spadá volba způsobu aplikace do procesní autonomie členských států.

49 Za těchto podmínek je stanovení tohoto způsobu aplikace věcí vnitrostátního právního řádu každého členského státu, avšak za předpokladu, že vnitrostátní pravidla nejsou méně příznivá než ta, která se týkají obdobných situací podléhajících vnitrostátnímu právu (zásada rovnocennosti), a že v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právem (zásada efektivity) (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne ze dne 16. prosince 1976, Rewe-Zentralfinanz a Rewe-Zentral, 33/76, EU:C:1976:188, body 5 a 6, ze dne 28. září 1994, Fisscher, C-128/93, EU:C:1994:353, bod 39, a ze dne 29. července 2019, Inter-Environnement Wallonie a Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen, C-411/17, EU:C:2019:622, bod 171).

50 Je tedy nutné ověřit, zda vrácení věci státnímu zástupci za účelem odstranění procesních vad, k nimž došlo během přípravné fáze trestního řízení, je způsobilé tyto zásady porušit s ohledem na výklad čl. 6 odst. 3 a čl. 7 odst. 3 směrnice 2012/13, který podal Soudní dvůr v bodě 2 výroku rozsudku Kolev.

51 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že pokud jde o zásadu rovnocennosti, z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce nijak nevyplývá, že by pokyn udělený odvolacím soudem předkládajícímu soudu byl v rozporu s touto zásadou.

52 Pokud jde zadruhé o zásadu efektivity, je třeba rovnou připomenout, že unijní právo nebrání tomu, aby byl předkládající soud povinen řídit se pokyny soudu vyššího stupně k výkladu vnitrostátního procesního práva pro účely aplikace rozsudku vydaného v řízení o předběžné otázce, pokud tyto pokyny nenarušují zejména účinnost unijního práva vyloženého Soudním dvorem v takovém rozsudku. V souladu s tím Soudní dvůr zejména rozhodl, že je-li zaručena účinná ochrana práv jednotlivců vyplývajících z unijního práva, nepřísluší mu zasahovat do řešení kompetenčních sporů, které může na úrovni vnitrostátní organizace soudnictví způsobovat kvalifikace určitých právních situací vycházejících z unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. září 2003, Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513, bod 47).

53 Ze zásady efektivity však vyplývá, že předkládající soud nemůže být povinen řídit se pokynem odvolacího soudu, aby věc v původním řízení vrátil státnímu zástupci, pokud by tento pokyn narušil účinek čl. 6 odst. 3 a čl. 7 odst. 3 směrnice 2012/13, tak jak byla tato ustanovení vyložena Soudním dvorem v rozsudku Kolev.

54 V tomto ohledu je nicméně třeba poznamenat, že soudní fáze původního trestního řízení byla sice ukončena, avšak toto řízení jako celek ukončeno nebylo, neboť věc byla vrácena státnímu zástupci.

55 Nic přitom nedovoluje se domnívat, že vrácení věci v původním řízení státnímu zástupci může narušit nebo znemožnit výkon procesních práv zakotvených v čl. 6 odst. 3 a čl. 7 odst. 3 směrnice 2012/13 a ohrozit tak užitečný účinek těchto ustanovení, pokud státní zástupce v rámci přípravné fáze trestního řízení nebo předkládající soud v následné soudní fázi řízení dbá na uplatňování těchto ustanovení, tak jak byla vyložena Soudním dvorem v bodě 2 rozsudku Kolev.

56 Pokud jde o obavy předkládajícího soudu z dopadů takového vrácení věci na délku řízení, je třeba zdůraznit, že – jak vyplývá z bodu 42 tohoto rozsudku – je na státním zástupci, aby stejně jako vnitrostátní soud zajistil během přípravné fáze trestního řízení spravedlivou rovnováhu mezi dodržováním práva na obhajobu na straně jedné a nezbytností zajistit účinnost stíhání a postihu trestných činů ohrožujících finanční zájmy Unie a dbát na to, aby řízení probíhalo v přiměřené lhůtě, na straně druhé.

57 Z výše uvedených úvah vyplývá, že na položenou otázku je třeba odpovědět tak, že s ohledem na výklad čl. 6 odst. 3 a čl. 7 odst. 3 směrnice 2012/13, který podal Soudní dvůr v bodě 2 výroku rozsudku Kolev, musí být článek 267 SFEU vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátnímu procesnímu pravidlu, které předkládajícímu soudu ukládá povinnost řídit se ve věci, v níž byl uvedený rozsudek vydán, pokynem soudu vyššího stupně, podle něhož má po ukončení soudní fáze trestního řízení vrátit věc státnímu zástupci za účelem odstranění procesních vad, k nimž došlo v přípravné fázi tohoto řízení, pokud jsou tato ustanovení unijního práva, tak jak je vyložil Soudní dvůr v bodě 2 výroku uvedeného rozsudku, dodržena buď v rámci přípravné fáze trestního řízení, nebo v rámci jeho následné fáze soudní.

K nákladům řízení

58 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

S ohledem na výklad čl. 6 odst. 3 a čl. 7 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení, který podal Soudní dvůr v bodě 2 výroku rozsudku ze dne 5. června 2018, Kolev a další (C-612/15, EU:C:2018:392), musí být článek 267 SFEU vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátnímu procesnímu pravidlu, které předkládajícímu soudu ukládá povinnost řídit se ve věci, v níž byl uvedený rozsudek vydán, pokynem soudu vyššího stupně, podle něhož má po ukončení soudní fáze trestního řízení vrátit věc státnímu zástupci za účelem odstranění procesních vad, k nimž došlo v přípravné fázi tohoto řízení, pokud jsou tato ustanovení unijního práva, tak jak je vyložil Soudní dvůr v bodě 2 výroku uvedeného rozsudku, dodržena buď v rámci přípravné fáze trestního řízení, nebo v rámci jeho následné fáze soudní.

Podpisy.